

לא אֵלֶּמֶן יִשְׂרָאֵל

18.06.2026 | שבת מאיר בן שבת written by

הימים אינם קלים. גם בתרחיש הפחות אופטימי קשה היה לדמיין חתימה אמריקנית כמעט חגיגית על מזכר הבנות כה תבוסתני עם אויב-שטני בן 47 שנים, שהופל אל הקרשים. קשים לא פחות מכך הם המסרים בנוגע לישראל, שליוו את התהליך הזה. שתיקתה של ירושלים מובנת. אך גם רועמת. כבוד לאומי איננו מותרות.

מה כל כך רע בהסכם?

"בנקודה שבה לארצות הברית היה יתרון מקסימלי, העסקה הזו, הרת-האסון, העניקה למשטר הטרור הזה מיליארדים רבים" [1] כך אמר הנשיא דונלד טראמפ במאי 2018 בעת שהכריז על פרישתה של ארה"ב מהסכם-אובאמה. הוא צדק אז. את מלאכת-ההשוואה בין הימים ההם לזמן הזה נשאר עד לאחר שייחתם ההסכם הסופי.

בינתיים, המשטר בטהראן קיבל מושינגטון הוכחה ברורה ליעילות של הנשק הכלכלי שבידיו. אמנם אין לו נשק גרעיני, אבל עם המונופול שלו על המיצר בהורמוז, הוא יוכל לתעתע בעולם כמעט ללא חשש.

מה שעוד ניתן לחוש בו, כבר עכשיו, הוא הרוח הגבית שקיבלו איראן וציר ההתנגדות. המפלצת האיראנית לא רק שלא סיימה את דרכה, אלא שהיא מקבלת חמצן ותמשיך להטיל את צלה המאיים על האזור כולו.

ההסכם עם איראן יעניק לגיטימיות למשטר הקיצוני שממשיך לקרוא "מוות לאמריקה". הוא יבטיח לו את הדברים החשובים ביותר עבורו: שרידות, תקווה ומשאבים לשיקום.

מזכר ההבנות מבשר את תחילת סופה של המצוקה הכלכלית הקשה, זו שהוציאה את המוני האזרחים להפגנות והזינה את האיום הפנימי על שרידותו.

ההכרה בזכותה של איראן להחזיק במערך של טילים בליסטיים, מכשירה את מהלכיה של איראן בעניין זה. היא מבטיחה איום אסטרטגי מתמשך על שכנותיה, על ידידותיה של ארה"ב באזור הזה וגם על אירופה.

אשר לסוגיות הגרעין [2] דחייתן לשלב שבו איראן משוחררת מהלחצים עליה [3] מעמידה בספק רב את היכולת להוביל אותה לויתורים. אם תחת לחץ כבד היא לא נענתה לדרישות, אין סיבה שהיא תיענה להן תחת לחץ פחות-כבד.

מריחת-זמן, מסמוס, התניות, דרישות לויתורים נוספים [4] זה יהיה מנת-חלקו של כל מי שיופקד מטעם וושינגטון על המשך המגעים בעניין הזה. איומים בפתחה נוספת של שערי הגהינום לא

יעשו רושם.

הכנסתה של זירת לבנון למסגרת ההסכם, היא פרס למשטר האיראני. לא רק שכך הוא יבטיח חסינות לחיזבאללה [?] ארגון הפרוקסי הכי חשוב לו [?] אלא שאיראן עצמה מקבלת הכרה במעמדה כשחקן-לגיטימי בזירה הלבנונית. אם הציפיה היתה לפרק את אחיזתה של איראן בארגוני הפרוקסי, בא ההסכם הזה ודווקא מהדק אותה. זאת בשעה שממשלו של הגנרל עאון מביא רוח חדשה ומשווע - למרות הצהרותיו - להסרת החסות החונקת של משטר האייתוללות.

מזכר ההבנות, על תוכנו ועל מה שאין בו, אמנם מבססים את הדאגות הנשמעות בירושלים, אך אין בו כדי לבטל את הישגיה הרבים של ישראל לאורך המלחמה.

בראש כולם, היציאה מנקודת השפל הקשה שבה היינו ב-7 באוקטובר לעמדה של מעצמה אזורית, ששינתה את פני המזרח התיכון ביד חזקה, בזרוע נטויה ובאמונה רבה.

אויבינו כבר לא מעיזים לחשוב וכל-שכן לומר על ישראל שהיא "רשת של קורי עכביש". מי שחשבו שישראל לא תוכל לעמוד במלחמה רב זירתית וממושכת [?] קיבל הוכחה מוחצת לטעותו ונאלץ לחשב מחדש את הנחותיו.

לפני שנתיים וחצי איראן הציבה איום קיומי על ישראל. מאז, היכולת הגרעינית הצבאית שלה פורקה. היכולת הבליסטית שלה הוחזרה לאחור בכמה שנים, מערכיה הצבאיים בהגנה ובהתקפה ספגו מכה קשה. חמינאי ואנשי משטרו שקראו "מוות לישראל ולאמריקה" ספגו מכת מוות מישראל ומאמריקה. ישראל הראתה את יכולתה להשתלט על המרחב האווירי של איראן ולעשות בה כבתוך שלה. פעם אחר פעם היא ערפה את צמרת מנהיגיה ומפקדיה.

ארגון הפרוקסי החזק ביותר שלה [?] חיזבאללה [?] עומד כיום על מחצית כוחו. ישראל שולטת בדרום לבנון עד נהר הליטאני ומעבר לו, וברצועת-עזה [?] על כ-60% מהשטח. את כל זאת היא עשתה בלי שאף מדינה ערבית ניתקה את יחסיה. ההיפך מכך, שיתופי הפעולה העמיקו והתרחבו. מאזן הכוחות האזורי השתנה.

אז למה החמיצות ?

ראשית, משום שגודל ההישגים הצבאיים יכול היה לאפשר תוצאות טובות יותר. התחושה היא כי המלאכה נפסקה בעיצומה, בגלל היעדר הרצון או היכולת מצד וושינגטון להתמודד עם הלחצים הכלכליים שאיראן יצרה.

שנית, משום שההסכם מאפשר לאיראן לשנות את המאזן לטובתה ולרעתנו ומאלץ את ישראל לשקול תפיסות פחות רצויות לה כמו "תפיסת הסבבים" או "מערכה בין המערכות" (מב"מ)

שלישית, לנוכח האתגרים שההסכם מזמן לישראל בזירה הלבנונית.

רביעית, לנוכח המתיחות שנתגלעה בין ירושלים לווינגטון. ההתייצבות המשותפת המרשימה במהלך המלחמה הייתה למכפיל-כוח עבור שתי המדינות ויצרה בסיס להעמקת השותפות ולהרחבתה. בטהראן יש להניח מחככים ידיים בהנאה עם כל דיווח והתבטאות שמעמיקים את המחלוקת ורושמים זאת כרווח נוסף שלהם במערכה נגד הברית הישראלית-אמריקנית.

פורסם במקור ראשון, בתאריך 19 ביוני 2026.

*הדעות המובעות בפרסומי מכון משגב הן על דעת המחברים בלבד.

ימים כמו אלה שבהם אנו מצויים, תובעים מאיתנו להעפיל לעמדת תצפית שממנה אפשר לראות לא רק את ההווה, אלא גם את העבר שממנו הוא צמח ואת תמרוריו של העתיד שאליו הוא מוליך.

מהמקום הנישא ההוא אולי ייראו האירועים הקשים של הימים האלה קצת פחות סוערים. לעומתם יזדקרו דברים אחרים, שורשיים ומכריעים יותר לגבי עתיד העם והמדינה.

העולם ומדינות האזור קיבלו הצגת תכלית לא רק באשר ליכולותיה של ישראל, אלא גם לתעוזתה, לנחישותה ולהתייצבותה המלוכדת במאמצים הממושכים להסרת איום קיומי נגדה.

ללא ספק, הגילוי הגדול של המלחמה הממושכת הוא גבורתו של דור הלוחמים. זו מתאפיינת בשילוב של עוז רוח יוצא דופן, רעות עמוקה והקרבה, גבורה תחת אש והצלת חיים, חוסן נפשי, התמדה ועמידה ממושכת בתנאי לחימה מורכבים.

מה שעוד מייחד את הגבורה הזו הוא שאין היא נחלתם של יחידים, אלא של דור שלם. היא מתגלה בשדה הקרב, ומבקשת להשפיע גם על העורף. היא תובעת אחדות ושותפות, והיא יונקת מתחושת האחריות העמוקה לעתיד המדינה ומהאמונה העמוקה בצדקת הדרך ובנצח ישראל. לא אֶלְמָן יִשְׂרָאֵל.